

Συνάδελφε συντάκτη,

Τι θέμα θα προτείνεις σήμερα;

Συνάδελφε, ξέρεις πόσοι μετανάστες ζουν και εργάζονται σήμερα στη χώρα μας;

Συνάδελφε, ξέρεις κάτω από ποιες συνθήκες ζουν οι μετανάστες;

Συνάδελφε, ξέρεις τον κυκλώνα εγγράφων και δικαιολογητικών που απαιτεί το κράτος για να (μην τελικά) νομιμοποιήσει τους μετανάστες;

Συνάδελφε, ξέρεις πόσοι διωγμένοι από τη χώρα τους σκοτώθηκαν στα ναρκοπέδια του Έβρου ή πνίγηκαν στο Αιγαίο, προσπαθώντας να φτάσουν στη χώρα μας;

Συνάδελφε, ξέρεις πώς παραχωρείται το πολιτικό άσυλο και πόσοι κατάφεραν να το πάρουν τα τελευταία χρόνια;

Συνάδελφε, ξέρεις πόσοι μετανάστες κρατούνται

αυτή την ώρα σε άθλια κρατητήρια ή σε στρατόπεδα συγκέντρωσης προσφύγων, χωρίς να τους επιτρέπεται η επαφή με οποιονδήποτε, ακόμα και με δικηγόρο;

Συνάδελφε, ξέρεις πόσοι μετανάστες σήμερα έπεσαν θύματα της αστυνομικής βίας, αλλά δεν θα γίνουν ποτέ «θέμα» στα ΜΜΕ;

Συνάδελφε, ξέρεις πόσοι από τους χιλιάδες μετανάστες που εργάζονται στη χώρα μας είναι ανασφάλιστοι, πληρώνονται συμβολικά και πόσοι έχουν σκοτωθεί μέχρι σήμερα σε εργατικά ατυχήματα;

Συνάδελφε, ξέρεις πόσοι μετανάστες έχουν να δουν τα προσφιλή τους πρόσωπα αρκετά χρόνια, ενώ ούτε στην κηδεία των δικών τους δεν μπο-

ρούν να πάνε;

Συνάδελφε, ξέρεις με τι ποσοστό συμμετέχουν οι μετανάστες στο ΑΕΠ και πόσο συμβάλλουν στην ανάπτυξη της... «ισχυρής Ελλάδας»;

Συνάδελφε, ξέρεις την αλήθεια για την εγκληματικότητα, με βάση τις στατιστικές;

Συνάδελφε, τα στοιχεία υπάρχουν και είναι αρκούντως αποκαλυπτικά. Πώς θα παρουσιάσεις, λοιπόν, το επόμενο θέμα για τους μετανάστες στο μέσο που εργάζεσαι; Γιατί συνάδελφε μπορεί να μην φτάμε για την ακολουθούμενη μεταναστευτική πολιτική, αλλά με το να μην την αποκαλύπτουμε γινόμαστε συνένοχοι...

ΟΙ «ΞΕΝΟΙ» ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΒΛΗΜΑ...

ΕΧΟΥΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ!

Μία κοινωνία δεκτική απέναντι στην υπερεκμετάλλευση, στην καταπίεση και στον εξευτελισμό του διαφορετικού, του ξένου, του «άλλου», είναι μία κοινωνία που αποδέχεται τις ίδιες συμπεριφορές και για τον εαυτό της, μία κοινωνία που, εκ των πραγμάτων, δεν έχει καμία δυνατότητα να υπερασπίσει αποτελεσματικά ούτε τα δικά της δικαιώματα.

Η ξενοφοβία και ο ρατσισμός είναι κοινωνικές αρρώστιες που δεν θίγουν μόνο όσους αναγκάζονται να τις υποστούν, αλλά θίγουν εξίσου και όσους τις ανέχονται. Και είναι γεγονός ότι στην Ελλάδα, εδώ και πολύ καιρό, ανοιχτά ή συγκαλυμμένα καλλιεργούνται τέτοιου είδους φαινόμενα, που έχουν ήδη διαβρώσει σε σημαντι-

κό βαθμό τον ιστό και τις αξίες της αλληλεγγύης που θα έπρεπε να μας συνδέουν. Ένα μεγάλο μέρος της ευθύνης για τις εξελίξεις αυτές αναλογεί σε όλους μας.

Γιατί ρατσισμός δεν είναι μόνο η (ακραία) υιοθέτηση της «θεωρίας» περί φυλετικής ανισότητας, είναι και η υιοθέτηση δαιμονοποιήσεων και μύθων, όπως π.χ. ότι οι «ξένοι» ευθύνονται για την αύξηση της ανεργίας στη χώρα μας (δεδομένου μάλιστα ότι αυτοί εργάζονται κυρίως σε τομείς που δεν επιλέγουν οι ντόπιοι), ή ότι αυτοί ευθύνονται για την αύξηση της εγκληματικότητας (ό-

> > > > > > > > ΣΕΛ. 2

ταν οι επίσημες εγκληματολογικές στατιστικές δείχνουν ότι τα ποσοστά εγκληματικότητας ανάμεσα στους Έλληνες και τους αλλοδαπούς είναι περίπου τα ίδια, και μάλιστα στους τελευταίους συνηγορούνται και οδικήματα όπως η παράνομη είσοδος στη χώρα). Είναι ακόμα η θεσμική αντιμετώπιση του «ξένου» μέσω διακρίσεων και φραγμών, όπως η απαίτηση του κράτους για τη συλλογή υπερβολικού αριθμού ενσήμων εκ μέρους των μεταναστών -που οι ίδιοι οι εργοδότες τους αρνούνται να πληρώσουν στα ταμεία- προκειμένου να πάρουν άδεια παραμονής, ή η αντιμετώπισή τους ως εισβολέων και κατά τεκμήριο (συλλήβδην) επικίνδυνων.

Καθημερινά, σε αστυνομικές επιχειρήσεις - σκουπα, που αναμένεται να ενταθούν μετά το τέλος του μήνα (οπότε λήγει επίσημα η προθεσμία για τις νέες άδειες παραμονής και εργασίας) συλλαμβάνονται, κακοποιούνται και απειλούνται δεκάδες μετανάστες, σε πρακτικές που συνδυάζουν την προληπτική καταστολή με τη συλλογική ευθύνη.

Δύο σχεδόν χρόνια μετά την ολοκλήρωση της καταγραφής των μεταναστών, υπολογίζεται ότι πάνω από τους μισούς από όσους νομιμοποιήθηκαν δεν θα μπορούσαν να αποκτήσουν την Πράσινη Κάρτα, όχι επειδή υιοθέτησαν τις ελληνικές συνθήκες της αμέλειας, όπως διατυμpanίστηκε σε αρκετά τηλεοπτικά δελητία ειδήσεων, αλλά επειδή οι προϋποθέσεις για την απόκτηση της άφλιζαν διαρκώς και επειδή δεν κατάφεραν να συγκεντρώσουν τα αναγκαία ένσημα, ενώ πολλοί από όσους την πήραν θα απονομιμοποιούνταν στη συνέχεια, αφού είναι αδύνατο να εξασφαλίζουν κάθε χρόνο τα 150 ένσημα που απαιτούνται για την ανανέωση της. Τουλάχιστον 400.000 αλλοδαποί εργαζόμενοι θα ζουν σε καθεστώς ομηρίας και παρανομίας, είτε γιατί πήραν Λευκή Κάρτα, αλλά δεν κατάφεραν να αποκτήσουν την Πράσινη, είτε γιατί ήρθαν στην Ελλάδα μετά τη λήξη της διαδικασίας νομιμοποίησης, χωρίς να προβλέπεται τίποτα απολύτως για τη νομιμοποίησή τους.

Ακόμα χειρότερα, δεκάδες μετανάστες και πρόσφυγες πεθαίνουν στη διάρκεια της προσπάθειάς τους να φτάσουν στην Ελλάδα, είτε στα ναρκοπέδια του Έβρου, είτε στα παγωμένα βουνά των βορείων συνόρων και στα νερά του Αιγαίου. Πολλοί από αυτούς εξωθήθηκαν στη φυγή εξαιτίας των πολέμων που έχουν ξεσπάσει στις χώρες τους, ή εξαιτίας πολιτικών ή κοινωνικοπολιτικών και θρησκευτικών διώξεων στους τόπους καταγωγής τους. Είναι επίσης γεγονός ότι ελάχιστοι από τους πρόσφυγες που φθάνουν στην Ελλάδα -αλλά και στις υπόλοιπες χώρες της ΕΕ- καταφέρνουν να εξασφαλίσουν πολιτικό άσυλο, γιατί απλούστατα απειλούνται χωρίς να τους δοθεί τέτοια δυνατότητα.

Τα ΜΜΕ δεν ευθύνονται, ασφαλώς, για την κρατική πολιτική. Ευθύνονται όμως για τη διαμόρφωση της κοινής γνώμης και είναι καιρός να σκύψουμε πάνω από τις συνθήκες διαβίωσης των μεταναστών και των προσφύγων, χωρίς τις γνωστές προκαταλήψεις και τα «κλισέ» των δαιμονοποιήσεων. Οι μετανάστες δεν είναι για μας πρόβλημα, έχουν προβλήματα.

Από την Εύα Φακίνου

δικηγόρο του Δικτύου Μεταναστών

Βρισκόμαστε δύο εβδομάδες πριν από το τέλος της διαδικασίας για την ανανέωση της άδειας παραμονής των αλλοδαπών. Ο αριθμός των μεταναστών που δεν μπόρεσε να ακολουθηθεί τη διαδωδή διαδικασία νομιμοποίησης με τις αντιφατικές εγκυκλίους, την αναδρομική ισχύ διατάξεων, τα πολυάριθμα δικαιολογητικά που τους υποχρεώνουν στα αδύνατα, την παντελή έλλειψη ενημέρωσης και την αδυναμία πρόσβασης στις αρμόδιες υπηρεσίες, είναι τεράστιος (πιθανολογώ ότι πολύ λιγότερο από τους μισούς έχουν εφοδιαστεί με τα απαιτούμενα νομιμοποιητικά έγγραφα). Σημαντικός και ο αριθμός εκείνων που ενώ νόμιζαν ότι εντάχθηκαν στην εν λόγω διαδικασία, εν τούτοις παρέλαβαν άδειες εργασίας και άδειες παραμονής που είχαν λήξει.

Η 31/10/02 ήταν η προηγούμενη καταληκτική προθεσμία για την ολοκλήρωση της ανανέωσης των νομιμοποιητικών εγγράφων αλλοδαπών. Και τότε, όπως και σήμερα, τεράστιος αριθμός μεταναστών δεν είχαν καταφέρει να ενταχθούν στη διαδικασία της νομιμοποίησης, κυρίως λόγω αδυναμίας να αποδείξουν ενεργή σχέση

και ζήτησαν την άδεια εργασίας τους ενημερώθηκαν ότι δεν μπορούν να βγάλουν άδεια εργασίας εάν κάθε μήνα δεν αποδεικνύουν ότι έχουν ένσημα.

Τέσσερις ημέρες πριν από τη λήξη της προθεσμίας, ήτοι προ την 31/6/03, νέα εγκύκλιος υποχρέωνε τις Νομαρχίες να παραλαμβάνουν κάθε έγγραφο του αλλοδαπού ακόμα και αν δεν συμπληρώνει τον απαιτούμενο αριθμό ενσήμων τον οποίο προσδιόρισε στα 150 ένσημα το χρόνο. Τεράστιος αριθμός μεταναστών στο μεταξύ είχε διωχθεί από τις Νομαρχίες γιατί δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις.

Και μόνο για μια εβδομάδα δόθηκε η δυνατότητα να καταθέσουν τα χαρτιά τους, ακόμα και αν δεν είχαν εκπληρώσει τις ασφαλιστικές τους υποχρεώσεις. Ασφαλώς ελάχιστοι το έμαθαν. Οι υπόλοιποι έχασαν μετά την 30/6/03 το δικαίωμα να καταθέσουν στιδήποτε για την ανανέωση της άδειας εργασίας τους που έληγε μέχρι την 03/6/03.

Για αυτούς που κατέθεσαν με νέα εγκύκλιο αναγνωρίστηκε η υποχρέωση αν πληρώσουν οι ίδιοι τα ένσημά τους εάν συμπλήρωναν μικρότερο αριθμό ενσήμων (από τα 150). Για αυτούς που η άδεια εργασίας τους λήγει μετά τις 30/6/03 εάν δεν συγκεντρώνουν τα 150 ένσημα, δεν μπορούν να πληρώσουν οι

Η ΝΟΜΙΚΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

εργασίας και να έχουν τον απαραίτητο αριθμό ενσήμων. Με τη δημοσίευση του ν. 3103/29.1.2003 παρατάθηκε η προθεσμία κατάθεσης των δικαιολογητικών για την ανανέωση.

Της παράταξης αυτής, που υποτίθεται ότι δόθηκε για να ενταχθούν οι μετανάστες στη διαδικασία νομιμοποίησης, προηγήθηκε στα μέσα του Δεκεμβρίου του 2002 και πριν από τη λήξη της τότε προθεσμίας (31/12/02), δηλαδή ένα μήνα προτού παραταθεί τελικά η προθεσμία -στο μεταξύ όσοι δεν είχαν καταθέσει, όντας εντελώς παράνομοι, συλλαμβάνονταν και απειλούνταν- η έκδοση εγκυκλίου (32093/6.12.02) από το Υπουργείο Εργασίας που όριζε ότι οι μετανάστες θα πρέπει να αποδεικνύουν ενεργή σχέση εργασίας για όλο το χρόνο της άδειας παραμονής τους (εάν ήταν κάτοχοι της πράσινης κάρτας που εκδόθηκε από τον ΟΑΕΔ, υπηρεσία που το 1998 ήταν αρμόδια για αυτά τα ζητήματα, και η οποία πράσινη κάρτα ήταν και άδεια εργασίας ταυτόχρονα).

Έτσι έπρεπε να προσκομίσουν ένσημα για όλο το χρόνο που κάλυπτε η άδεια παραμονής τους αναδρομικά! Η εγκύκλιος αυτή δικαιολογούσε τη μη προσκόμιση ενσήμων μόνο για το χρόνο κατά τον οποίο κάποιος αποδείκνυε με πιστοποιητικό από δημόσιο νοσοκομείο ότι ήταν άρρωστος και δεν μπορούσε να εργάζεται στην Ελλάδα. Ασφαλώς όσοι είχαν καταθέσει τα χαρτιά τους και περίμεναν να εκδοθεί η άδεια εργασίας τους βρέθηκαν προ εκπλήξεως όταν ενώ και μετά από μεγάλη δυσκοιλία μπήκαν στη Νομαρχία

ίδιοι τα ένσημα που όφειλε να είχε πληρώσει ο εργοδότης.

Για αυτούς λοιπόν που μπήκαν στη διαδικασία μέχρι την 30/6/03 δόθηκε η δυνατότητα να καταθέσουν στο δήμο για την ανανέωση της άδειας παραμονής τους μέχρι την 30/6/03 (πρώτα ανανεώνεται η άδεια εργασίας και μετά η άδεια παραμονής, διπλή διαδικασία, ίδια δικαιολογητικά συν 150 ευρώ παράβολο για την ανανέωση της άδειας παραμονής για κάθε μέλος της οικογένειας άνω των 14 ετών. Την ίδια στιγμή η υπ' αρ. Φ 63574/12641/30.6.03 εγκύκλιος του ΥΠΕΣΔΑ, ορίζει ότι οι αλλοδαποί θα απειλούνται εάν μετά τις 30.10.03 δεν έχουν άδεια παραμονής επί του διαβατηρίου τους.

Η Περιφέρεια, αρμόδια να εκδώσει άδειες παραμονής, έχει εκδώσει ελάχιστες άδειες και μάλιστα τώρα εκδίδει επί των αιτήσεων που υποβλήθηκαν από την προηγούμενη χρονιά και με χρονική διάρκεια ολίγων μηνών. Ο χρόνος άδειας παραμονής θα πρέπει να συμπίπτει με το χρόνο άδειας εργασίας γιατί πριν τη λήξη της άδειας εργασίας ο αλλοδαπός πρέπει να κάνει τη διαδικασία από την αρχή (να πάρει άδεια εργασίας από τη Νομαρχία και μετά άδεια παραμονής από

το δήμο). Άρα κάποιος του οποίου η άδεια εργασίας λήγει την 31/12/03 εάν θα πάρει τώρα άδεια παραμονής η διάρκειά της θα είναι μέχρι τις 31/12/03.

Και πάνω από την αρχή...

ΣΤΑ ΝΑΡΚΟΠΕΔΙΑ ΤΟΥ ΕΒΡΟΥ...

ΣΤΟ ΒΥΘΟ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ...

ΣΤΑ ΣΑΠΙΣΚΑΡΑΒΑ ΤΩΝ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΩΝ...

« **Γ υ μ ν έ ς Ζ ω έ ς** » . . .

ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΑΤΕΓΚΤΩΝ ΣΥΝΟΡΙΣΦΥΛΑΚΩΝ...

ΣΤΑ ΚΡΑΤΗΤΗΡΙΑ...

ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΕΡΓΟΔΟΤΩΝ...

ΣΤΗΝ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΓΟΡΑΣ

ΣΤΟΥΣ ΤΑΦΟΥΣ ΤΩΝ ΕΡΓΟΤΑΞΙΩΝ...

...Στο λαβύρινθο της ρατσιστικής πολιτικής της κυβέρνησης...

Εκεί θα βρεις τους μετανάστες!

Στους σκουπιδότοπους της πραγματικότητας και του «ρεαλισμού». **Εκεί θα βρεις τα όνειρά τους.**

Τα όνειρα που σκάρωσαν μέσα σε βομβαρδισμούς, μέσα στη βία, μέσα σε διωγμούς, μέσα στην πείνα, την ανέχεια, τον αποκλεισμό, το περιθώριο, μέσα στην ληηλασία των χωρών τους, στον πόλεμο και τις σφαγές της «νέας τάξης».

Λειωμένες απ' τη φτώχεια **σκιές**, διωγμένες απ' τον πόλεμο **«γυμνές ζωές»** βαδίζουν στο κενό.

Αν δεν καταλήξουν στο θάνατο στο τέλος της οδύσσειάς τους, καταλήγουν στο ναρκοπέδιο του δικού μας ρατσισμού.

Στις συλλήψεις, τις κρατήσεις, τις επαναπροωθήσεις, τις απελάσεις. Τη γραφειοκρατία, την αυθαιρεσία, τον εμπαιγμό, την εκμετάλλευση. Θύματα των ράμπο της συνοριακής αστυνομίας, θύματα των αφεντικών τους, του ΙΚΑ, του ΟΑΕΔ, του Αλληοδαπών...

Βουβή διαμαρτυρία οι φοβισμένες τους λέξεις:

-«Έρχομαι για να ζητήσω άσυλο...»

-«Μπαίνω παράνομα στη χώρα...»

-«Δεν μιλάω τη γλώσσα...»

-«Πού να πάω;...»

-«Στο Αλληοδαπών δίνουν λίγες αιτήσεις...»

-«Αν δεν πάρω σφραγίδα πάω αυτόφωρο. Καταδικάζομαι σε 3 μήνες φυλακή και 1.500 ευρώ πρόστιμο...»

-«Στη χώρα μου δεν υπάρχω στα χαρτιά. Εδώ δεν υπάρχω. Πουθενά δεν υπάρχω...»

Πάουμε τώρα να προσπερνάμε τις **«γυμνές ζωές»** αδιάφοροι, τάχα ανυποψίαστοι, τάχα αθώοι και ουδέτεροι.

Δuo δρόμοι μας χωρίζουν Έλληνες και ξένους εργαζόμενους. Και δεν μας μένει άλλος χρόνος.

Παλεύουμε μαζί τους για:

ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΗΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ ΤΩΡΑ

ΑΣΥΛΟ ΚΑΙ ΣΤΕΓΗ ΣΤΟΥΣ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ

ΚΑΜΙΑ ΑΠΕΛΑΣΗ

ΑΥΞΗΣΕΙΣ ΣΤΑ ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΑ

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΤΕΣ

Να σπάσουμε το ρατσισμό των ΜΜΕ που θέλουν τους μετανάστες ή «ανύπαρκτους» ή «εγκληματίες» και «κλεφτρόνια».

Να δώσουμε την μάχη για να αρθρώσουν φωνή οι ίδιοι οι μετανάστες στα ΜΜΕ.

Να αποκαλύψουμε μέσα από τη δουλειά μας την κυβερνητική πολιτική του κοινωνικού αποκλεισμού, της κατασταλτικής και ρατσιστικής αντιμετώπισής τους.

Να αναδείξουμε μέσα από τα θέματά μας, τα αφιερώματα, τις έρευνες, τα ρεπορτάζ, τις στήλες, τα άρθρα, τις εκπομπές, τις συνεντεύξεις μας, την **σύνδεση του ρατσισμού με τη νεοφιλελεύθερη λαίλαπα**, που θέλει ντόπιους και αλληοδαπούς εργάτες έρμαια στα νύχια της χούντας της αγοράς.

Οι δημοσιογράφοι δεν είμαστε άμοιροι ευθυνών για την διαχείριση του κεφαλαίου «μετανάστες» από τα ΜΜΕ.

Δεν υπάρχει άλλο περιθώριο για σιωπή ή «αγαστή» συνεργασία με τους εκδότες και καναλάρχεις των ΜΜΕ και τους υπηρέτες τους, που επιβάλλουν την παρουσίαση των θεμάτων για τους μετανάστες «εμπλουτισμένων» με το δηλητήριο του ρατσισμού.

Ενάντια στην ξενοφοβία και τον ρατσισμό δίνουμε την μάχη μας μέσα στα ΜΜΕ για να αποδείξουμε ότι: ΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΒΛΗΜΑ! ΕΧΟΥΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ!

ΤΗΛΕΦΩΝΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ:

Εύα Φακίνου, δικηγόρος 6977811466 / Θανάσης Κούρκουλας, μέλος ΕΚΦ 6974363037 /

Τάκης Γιαννόπουλος, (ΥΡΕ) 210 228 3018-19 / Μάοια, πρόεδρος κοινότητας Μπαγκλαντές 6934460279

ΠΑΥΟΥΜΕ ΤΩΡΑ ΝΑ ΠΡΟΣΠΕΡΝΑΜΕ ΑΔΙΑΦΟΡΟΙ, ΤΑΧΑ ΑΝΥΠΟΨΙΑΣΤΟΙ, ΤΑΧΑ ΑΘΩΟΙ ΚΑΙ ΟΥΔΕΤΕΡΟΙ

VASIL STREMCIVE, 32

Κατάγεται από τη Ρουμανία. Βρίσκεται στην Ελλάδα από το 1989. Έχοντας συμπληρώσει όλα τα απαραίτητα δικαιολογητικά, έκανε αίτηση για την έκδοση άδειας εργασίας το Νοέμβριο του 2002 στη Νομαρχία Πειραιά, αφού προηγουμένως η υπάλληλός του ΙΚΑ Κορυδαλλίου του είχε ζητήσει 50 χιλιάδες

για να του παραδώσει εγκαίρως τα ένοσήματά του, ώστε να προλάβει τις προθεσμίες. Τον Σεπτέμβριο του 2003 πήρε στα χέρια του την άδεια εργασίας, η οποία όμως είχε ήδη λήξει από τον Φεβρουάριο του 2003. Με βάση το νόμο έχασε πλέον τη δυνατότητα να ζητήσει την έκδοση άδειας παραμονής. Παρόλο που εργάζεται στην Ελλάδα επί 14 συνεχής έτη, καθίσταται πλέον παράνομος και κινδυνεύει με απέλαση.

Η υγεία του έχει ήδη κλονιστεί αφού σε ηλικία 30 ετών πέρασε ένα έμφραγμα.

Συνεχίζει να δουλεύει σε μια βιοτεχνία μετάλλου. Ελπίζει σε ένα καλύτερο αύριο για αυτόν, τη γυναίκα του και το παιδί τους.

MARIA MARICI, 34

Κατάγεται από τη Ρουμανία. Βρίσκεται στην Ελλάδα επί 16 χρόνια. Εργάστηκε σε 6 διαφορετικούς εργοδότες. Δούληψε ως οικιακή βοηθός, παντζέρισσα σε ταβέρνα και ως ανειδίκευτη σε εργοστάσιο. Όταν έμεινε έγκυος απολύθηκε, ενώ δεν κατάφερε να συμπληρώσει τα απαιτούμενα ένοσημα τα οποία και αναγκάστηκε να πληρώσει μόνη της για να συμπληρώσει τις προϋποθέσεις του νόμου για την έκδοση άδειας εργασίας. Πήρε στα χέρια της την άδεια εργασίας έξι μήνες μετά τη λήξη της.

Γέννησε πρόωρα, κατά τον 7ο μήνα. Σήμερα έχει ένα κοριτσάκι 10 μηνών. Από το σπίτι δεν βγαίνει συχνά πια καθώς ο φόβος της απέλασης είναι μεγάλος.

«Βόλτα για μας είναι το μπαλκόνι, να βλέπουμε τα άλλα παιδιά στο δρόμο...»

ANNA MEHA, 21

Κατάγεται από την Αλβανία. Βρίσκεται στην Ελλάδα 7 χρόνια. Τελείωσε στην Ελλάδα το Γυμνάσιο, ενώ ολοκλήρωσε τις σπουδές της και στο 2ο ΤΕΕ Ηλιούπολης. Η διεύθυνση του ΤΕΕ αρνείται να της χορηγήσει το απολυτήριό της, καθώς δεν έχει άδεια πα-

ραμονής. Τα τελευταία χρόνια εργάζεται σε φούρνο χωρίς χαρτιά και ένοσημα. Πριν λίγα χρόνια πέθανε η μητέρα της στην Ελλάδα, ενώ ο πατέρας της την έχει εγκαταλείψει. Ζει με τη θεία της και τις δύο της αδερφές.

Ασφαλώς δεν περιλαμβάνεται στις διατάξεις του νόμου για την έκδοση άδειας εργασίας και παραμονής. Κινδυνεύει καθημερινά με απέλαση. Συνεχίζει να απαιτεί το απολυτήριό της και να εργάζεται ελπίζοντας οι διατάξεις του νόμου, να συμπεριλάβουν κάποτε και τη δική της περίπτωση.

MARILYN VALDEZ, 43

Κατάγεται από τις Φιλιππίνες. Εργάζεται επί 14 χρόνια ως οικιακή βοηθός. Της δόθηκαν μόνο δυο εργάσιμες μέρες άδεια για να συγκεντρώσει τα δικαιολογητικά της για την έκδοση άδειας παραμονής. Το κρίσιμο διάστημα πριν από τη λήξη της προθεσμίας δούληψε σε κάποιο «εξοχικό», πολύ μακριά από την Αθήνα. Τελικά η προθεσμία έληξε και η ίδια δεν κατάφερε να υποβάλει αίτηση. Ακόμα και όταν ο ίδιος ο εργοδότης της πήρε τη νομαρχία και αναγνώρισε το λάθος του, «ήταν πλέον πολύ αργά για να γίνει κάτι». Παρά τα 14 χρόνια που εργάζεται νόμιμα στην Ελλάδα, είναι πλέον παράνομη. Σε λίγο καιρό ο εργοδότης της θα αναγκαστεί να βρει άλλη βοηθό, καθώς δεν θα μπορεί να την επαναπροσλάβει χωρίς την άδεια εργασίας.

Τελευταία της ελπίδα η νέα παράταση της διαδικασίας και η παροχή εκ νέου της δυνατότητας συγκέντρωσης και υποβολής των δικαιολογητικών.

HASIM DOGAN, 32

Πρόσφυγας από την Τουρκία. Βρίσκεται στην Ελλάδα πάνω από 10 χρόνια, περιμένοντας να του χορηγηθεί πολιτικό άσυλο. Οι τουρκικές αρχές του έχουν αφαιρέσει την τουρκική ιθαγένεια λόγω της συμμετοχής του σε κάποια από τις «εκτός νόμου» πολιτικές οργανώσεις. Το αίτημα της χορήγησης ασύλου εξετάστηκε αρκετές φορές από την αρμόδια επιτροπή, η οποία τελικώς αποφάνθηκε θετικά.

Όταν το θέμα έφτασε στον τότε υπουργό Δημόσιας Τάξης, Μιχάλη Χρυσοχοϊδη, εκείνος υπέγραψε αρνητικά, δίνοντας άσυλο μόνο για ένα χρόνο «για ανθρωπιστικούς λόγους». Λόγω απώλειας της ιθαγένειας δεν έχει τη δυνατότητα να υποβάλει αίτηση για άδεια εργασίας και παραμονής στην Ελλάδα.

Οι υπηρεσίες της νομαρχίας Αθηνών αρνήθηκαν έστω και να παραλάβουν όσα δικαιολογητικά διέθετε και να του δώσουν αρνητική απάντηση. Μόνη λύση που του απομένει είναι ο... γάμος με μία Ελληνίδα.